

ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನ ಸಿಗಬಹುದು?

ಭಾರತೀಯ ಕ್ರೀಡಾ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲ ಕ್ರೀಡಾ ಘಡರೇಶನ್ ಗಳಿಗೂ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳದ್ದೇ ಮುಂದಾಳತ್ವ. ಅವರು ಇರಬಾರದೆಂದಲ್ಲ, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಇದ್ದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಪರತೆ ದೂರವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯ ಅಂಶಗಳೇ ಮೇಲುಗೈ ಪಡೆಯುತ್ತವೆ. ಅದರಿಂದ ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳ ನೈತಿಕತೆ ಕುಂದುತ್ತದೆ, ಅವಕಾಶಗಳಿಗೆ ವಂಚನೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಭಿಜಿತ್ ಜಿ.ಕೆ.

ಮತ್ತೆ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್ ಬಂದಿದೆ. ಲಂಡನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಈ ಸಲ ನಡೆಯಲಿರುವ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪದಕಗಳು ಸಿಗಬಹುದೇ? 'ಖಂಡಿತಾ' ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಹುಮಸ್ಸು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಕ್ರೀಡಾಪಟುಗಳು. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಕ್ರೀಡಾಪಟುಗಳ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಈ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕಾರಣವೂ ಇದೆ. ಕಳೆದ ಸಲದ ಬೀಜಿಂಗ್ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾವು ಗೆದ್ದಿದ್ದು ಬರೇ ಮೂರು ಪದಕ; ಒಂದು ಚಿನ್ನ, ಎರಡು ಕಂಚು. ಈ ಸಲ ಪದಕಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಎರಡಂಕಿಯನ್ನು ತಲುಪುವ ಆಶಾವಾದವನ್ನು ಕ್ರೀಡಾತಜ್ಞರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. '120 ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ದೇಶವೊಂದಕ್ಕೆ ಬರೀ 10 ಪದಕಗಳು ಬಂದರೆ ಸಾಕೆ?' ಎನ್ನುವುದು ಕಠಿಣ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ. ಸದ್ಯದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಬಂದರೆ ಅದೇ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಸಾಧನೆ! ಹಿಂದಿನ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈ ಸಲ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್ ಅರ್ಹತಾ ಮಟ್ಟ ತಲುಪಿದ ಭಾರತೀಯ ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದೊಡ್ಡದಿದೆ. ಕಳೆದ ಸಲ ಬೀಜಿಂಗ್ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್‌ಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ತೆರಳಿದ್ದು 57 ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳು; ಈ ಸಲ ಆ ಸಂಖ್ಯೆ 81ಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದೆ. '5ರಿಂದ 8 ಪದಕಗಳಿಗಂತೂ ಈ ಸಲ ಮೋಸವಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುವುದು ವಾಸ್ತವವಾದಿಗಳ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ. ಬಾಕ್ಸಿಂಗ್, ಶೂಟಿಂಗ್, ಕುಸ್ತಿ, ಟೆನಿಸ್, ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮವರ ಆಶಾಭಾವ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚೇ ಇದೆ. ಕಳೆದ ಏಷ್ಯಾಡ್‌ನಲ್ಲಿ 14 ಚಿನ್ನಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಕಾಮನ್‌ವೆಲ್ತ್ ಕ್ರೀಡಾಕೂಟದಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪದಕಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಕ್ರೀಡಾವಲಯದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ ಎನ್ನುವುದಂತೂ ನಿಜ.

ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಚೀನಾ ಮೊದಲ ಚಿನ್ನ ಗೆದ್ದಿದ್ದು 1984ರಲ್ಲಿ. 2008ರಲ್ಲಿ ಬೀಜಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್ ಕೂಟವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿದ್ದೂ ಅಲ್ಲದೆ, 50ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಚಿನ್ನ ಪದಕಗಳನ್ನು ಚೀನಾ ಗೆದ್ದುಕೊಂಡಿತು. 24 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಾಧನೆಯ ಗೆರೆ ತಲುಪುವಲ್ಲಿ ಚೀನಾ ಅನುಸರಿಸಿದ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಕ್ರೀಡಾ ನೀತಿಯ ಪಾತ್ರ ಮಹತ್ವದ್ದು. ನಮ್ಮ ಕ್ರೀಡಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವೈಜ್ಞಾನಿಕತೆ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ರಾಜಕೀಯ! ಭಾರತೀಯ ಕ್ರೀಡಾ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲ ಕ್ರೀಡಾ ಘಡರೇಶನ್‌ಗಳಿಗೂ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳದ್ದೇ ಮುಂದಾಳತ್ವ. ಅವರು ಇರಬಾರದೆಂದಲ್ಲ, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಇದ್ದಲ್ಲಿ ವೃತ್ತಿಪರತೆ ದೂರವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯ ಅಂಶಗಳೇ ಮೇಲುಗೈ ಪಡೆಯುತ್ತವೆ. ಅದರಿಂದ ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳ ನೈತಿಕತೆ ಕುಂದುತ್ತದೆ, ಅವಕಾಶಗಳಿಗೆ ವಂಚನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ರೀಡಾ ಘಡರೇಶನ್‌ಗಳ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಾಪಟುಗಳದ್ದೇ ಮೇಲುಗೈಯಾದರೆ, ವೃತ್ತಿಪರತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದ ಕ್ರೀಡಾ ಬಜೆಟ್ ಹೆಚ್ಚಿದರೆ 400 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಆಸುಪಾಸು ಇದೆ. ಅದೇ ಚೀನಾದಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಾ ಬಜೆಟ್ 4000 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ದಾಟಿದೆ. ನಮ್ಮ 400 ಕೋಟಿ ಬಜೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ರೀಡಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಳ, ಸವಲತ್ತು, ಕ್ರೀಡಾಂಗಣಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ ಎಲ್ಲ ಖರ್ಚು ಮುಗಿದು ಉಳಿದದ್ದು ಕ್ರೀಡಾಪಟುಗಳಿಗೆ. ಈ ಹಣದಲ್ಲೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸಲಕರಣೆಗಳೂ, ವಿದೇಶೀ ಕೋಚ್‌ಗಳೂ ಸಿಗಬೇಕು. ಹಾಗೆಂದು ನಮ್ಮ ತರಬೇತಿ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಧಾರಣೆ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದೂ ನಿಜ. 2003ರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಡಮೀರ್ ಕೋಚ್ ಆಗಿ ಬಂದ ಬಳಿಕ ನಮ್ಮ ಕುಸ್ತಿಪಟುಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ವೃದ್ಧಿಸಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಬ್ರಾಸಾ ಮತ್ತು ನಾಬ್ಸ್ ಕೋಚ್‌ಗಳಾಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ತಂಡದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ವಿದೇಶೀ ಕೋಚ್‌ಗಳನ್ನು ನೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ; ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಕೋಚ್‌ಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು.

10-15 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಭಾವಂತರ ತರಬೇತಿಗೆ ಸರಕಾರವೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಕ್ರೀಡಾ ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗಳ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೈಕಲ್‌ಗಳೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಈಗ ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ತಮ ಕಾರು, ಬೈಕ್‌ಗಳಿವೆ. ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಿಗೆ ರೈಲ್ವೆ ಪಾಸ್, ರಾಷ್ಟ್ರೀಕೃತ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು, ಸರಕಾರಿ ಉದ್ಯಮಗಳು ಕರೆದು ಕೆಲಸ ಕೊಡುತ್ತಿವೆ. ಏನೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದ ಅಟೆಂಡರ್‌ಗಳಾಗಿ ಸೇರಿದ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ಕ್ರೀಡಾಪಟುಗಳೂ ಸಾಧನೆಗಳ ಬಳಿಕ ಭದ್ರಿ ಪಡೆದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಪೂರ್ತಿ ಸುಧಾರಿಸಿದೆ ಎಂದಲ್ಲ. ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ಸಾಕಷ್ಟಿದೆ. ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳ ಮನೋಭಾವದಲ್ಲೂ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಟೆನಿಸ್ ತಾರೆಯರಾದ ಲಿಯಾಂಡರ್ ಪೇಸ್ ಮತ್ತು ಮಹೇಶ್ ಭೂಪತಿ ನಡುವಣ ಇತ್ತೀಚಿನ 'ಕೋಣ ಜಗಳ' ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ದೂರವಿಟ್ಟು, ವೃತ್ತಿಪರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕ್ರೀಡಾಳುಗಳೂ ಒಲಿಂಪಿಕ್ಸ್ ಪದಕಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತರೊಳಗಿನ ಸ್ಥಾನ ಪಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟವೇನಲ್ಲ.

■ ಬಿ.ಎಂ.ಹನೀಷ್